

Божествената същност

- Къде ми е ризницата? Миналата седмица ти я дадох да я дадеш на Хефест да я закърпи! – Зевс беше бесен и Хера се скатаваше зад една колона в очакване на изригването му.
- Той рече, че няма да кърпи повече! – Венценолната съпруга познаваше сприхавия характер на сина си, наследен от баща му.
- Как няма да кърпи? Кой ще ми поправа кривите мълнии, питам аз! Що за своеволия? Това тук Олимп ли е или кварталния хоремаг! Разпасали са се! Да дойде веднага!
- Той каза, че отива при Тетрис да играе онази нова игра, дето са я кръстили на нея, някакви камъчета се намествали в редички, глупости разни, да минава вечността.
- Охо, и стачкува значи, а аз тук тичам като гламав след дамите, исках да каже героите, на които дамите им спретват номера. Това си е работа на Арес, ама и той някъде се е запилял, това децата са малък проблем докато са малки, после заедно порасват, сега го разбирам баща ми.
- Ами ако беше следил като родител по-изкъсо Аресчо, нямаше сега да има проблеми с Хефестчо, ама нали бащина кръв, пусто, не може да си държи пицимата вързан, - просъска Хера.
- Какво искаш да намекнеш? – изчерви се Зевс до корените на златно-просребрените си къдри.
- Нищо не искам да намекна, направо си казвам – ако Аресчо не спеше с Афродитка, която иначе е омъжена за Хефестчо, той нямаше да е толкова бесен, че да си зареже работата и да отиде да пие морско вино с Тетрис. Какво има да му разбираш! Иди оправяй работата, че ей сега ще дотича някое ново божество и ти нямаш една свята мълния да го цапнеш! Пък и самият Аресчо да се замисли малко, ама не с тази глава дето я използва най-много, а с другата, на която си носи шлема! Той шлемът му е заприличал на винена чаша от хвърляне по пода, срам ме е да ви гледам такива. Богове воини били, глупости, то моят пекторал е в по-добро състояние и защитава повече от вашите нагръдни плочки, дето с пръст можеш да ги пробиеш!
- И какво предлагаш, освен пръст и то среден? – промърмори Зевс, който знаеше, че жена му понякога дава действени съвети.
- Ами взимаш Аресчо за ушенцата, отивате двамката при Хефест и Аресчо вежливо моли за прошка, обещава да не прави повече така, и връщате Хефест обратно, щото иначе никакви ризници, никакви мечове, нищо, само гребенчета и джуфки, и веднага идва една кохорта други богове и ти изстива мястото, и ти изпиват нектара и ти изяждат амброзията. Айде, че ще мета!

Една клепсидра време по-късно, в гротото на Тетрис.

- Виж, Хефест, обещавам ти нов вулкан при илирите, само върни се, че съвсем обосяхме, синко, ето и Аресчо, той обещава, че вече няма да прави така...
- Знам го аз брат ми, той така обещаваше и след Ерос, и след Антерос обещаваше, и след Деймос, и след Фобосчо, душичката, и след Хармония, и след Химерос... И никакви питания как се храни това котило, да са ми живи и здрави, не мога да ги оставя сирачета при вечно жив баща, ама какъв баща им е той, аз ги гледам докато оная въртиопашка, жена ми, се е еманципирала и ходи по соарета с авгурите, инавгурации било новата дума. Не става вече с обещания, свърши, доверие всекиму, вересия никому. – Хефест продължаваше да пуска камъчета в рамката, докато Тетрис ги нареждаше в свободно падане.
- Е, какво искаш, аз нищо нямам да ти дам! – озъби се Арес. Нямах начин да има, с такова количество дечица от разни майки.
- И това знам. Но нали се пишеш бог на войната...
- Тате бе, дай му титлата, като толкова се натиска, на мен за какво ми е!
- Не може тъй, аз вече веднъж съм я дал, това е като дума да дадеш!
- Титла, титла, титлите да не се ядат бе! Макар че може и с титлата, щото аз искам всички пленени оръжия, а и тези, дето ви останат неизгубени след войната. За мен си! Посветени! Щото тези пришълци идват с едни бойни слонове украсени със злато, с едни медни гумна, айде, ще кандисам. Титлата официално няма да ти я вземам, ще си знаем между нас си само, но за оръжията, а си посветил едно някому другимо, а съм извадил това досие наяве! Щото аз докато тук бачкам, някои си развяват пищималите. А на Еросчето и трябва прикя, и на Хармонийка прикя, пък при нея и струни разни, това са си сериозни разходи, празноглавец такъв! Толкоз ли не ти стигат смъртните девици, та Афродита само остана? Ми тя е и от теб по-стара бе, ако не бяха онези ябълки, сама да изглежда вече като ябълка от миналата есен, ама то за това акъл трябва, както за коването, то да не е само махане с мечове наоколо, вятър да става. Тате, не се коси, аз утре ще ти я донеса ризницата, ама ако ми донесеш задната част, че някъде си я оставил, не исках да казвам на мама, та затова рекох, че няма да кърпя.